

1918
100
2018
SPolečné století

Monitoring 25. – 31. 12. 2017

Sokolský zpravodaj	3
30.12.2017 ČT sport	
Silvestrovský běh Hrabovou se běžel již po devětadvacáté	3
31.12.2017 novinky.cz ~ str. 00 ~ Vaše zprávy <i>Josef Zajíč</i>	
Ani Češi nejsou úplně čistí. Dopingu u nás vládou testosteron a marihuana	4
31.12.2017 sport.cz ~ str. 00 ~ Ostatní <i>Karel Felt</i>	
Slet v příštím roce bude mít mimořádný význam	6
30.12.2017 Vyškovský deník ~ str. 10 ~ Sport - Aktuálně <i>MICHAL KÁVA</i>	
KRÁTCE: Novoroční výběh se Sokolem	8
30.12.2017 melnický.denik.cz ~ str. 00 ~ Kultura <i>Redakce</i>	
Přichází rok osmiček	9
30.12.2017 Lidové noviny ~ str. 01 ~ Titulní strana <i>ELIŠKA NOVÁ</i>	
Nejstarší muž České republiky Jiří Vysoudil zemřel	11
30.12.2017 denik.cz ~ str. 00 ~ Česko <i>Jana Mudrová</i>	
Příliš specializované děti	12
30.12.2017 TV Barrandov ~ str. 09 ~ 18:30 Naše zprávy	
Policejní život vydá za tři normální, svěruje se detektiv z mordparty Jan Žerovnický	13
30.12.2017 Domažlický deník ~ str. 14 ~ Rozhovor <i>KATEŘINA PERKNEROVÁ</i>	
Moučková: Slet v příštím roce bude mít mimořádný význam	17
29.12.2017 Plzeňský deník ~ str. 08 ~ Sport <i>(kafe)</i>	
Malíř a gardový dělostřelec	18
29.12.2017 Lidové noviny ~ str. 20 ~ Poslední strana <i>TOMÁŠ JAKL</i>	
Hlavy vzhůru! Rok 2018 znovu přivítá obloha plná barev	19
29.12.2017 Zlínský deník ~ str. 01 ~ Titulní strana <i>RENÁTA VEČERKOVÁ</i>	

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

Vědomostní soutěž se Sokolem	19
28.12.2017 Rakovnický deník ~ str. 01 ~ Titulní strana (kdr)	
Chci projevit úctu a zachovat vzpomínky. Pro budoucí generace už bude Protektorát neuvěřitelný	20
28.12.2017 ČRo - hradec.cz ~ str. 00 ~ Milan Baják	
Co s rudoarmějcem?	23
28.12.2017 TV Barrandov ~ str. 18 ~ 18:30 Naše zprávy	
Libuše Nachtmannová: Maminka ji po návratu z koncentráku nepoznala	25
28.12.2017 blesk.cz ~ str. 00 ~ Příběhy	
Životní styl T. G. M.: skromnost a pohyb	27
28.12.2017 Lidové noviny ~ str. 03 ~ PAVEL FABINI	
Z letní scény v Polné bude moderní multifunkční amfiteátr. Radnice kupuje celý prostor od Sokolů	29
27.12.2017 ČRo - vysocina.cz ~ str. 00 ~ zpravy Daniel Zach, Milan Kopecký	
Pražské bazény kontrolují kvalitu vody třikrát denně	29
27.12.2017 Metro ~ str. 12 ~ Volný čas ADÉLA MAREDOVÁ	
Rozhovor s Pavlínou Špatenkovou	30
27.12.2017 ČRo Hradec Králové ~ str. 01 ~ 08:35 Host ve studiu	
Dačice podpoří spolky pracující s dětmi a mládeží	36
27.12.2017 Jindřichohradecký deník ~ str. 03 ~ Jindřichohradecko - Jižní Čechy (jop)	

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

Plné znění zpráv

Sokolský zpravodaj

30.12.2017 ČT sport

Aktuální novinky ze sokolského hnutí a informace o přípravách na XVI. všesokolský slet.

<http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/12090743332-sokolsky-zpravodaj/217471291473005>

Silvestrovský běh Hrabovou se běžel již po devětatřicáté

31.12.2017 novinky.cz str. 00 Vaše zprávy

Josef Zajíc

Ředitel Silvestrovského běhu Hrabovou Radouš Holuša spolu se starostou ostravského městského obvodu Hrabová Igorem Trávníčkem odstartovali v 10.05 29. ročník tohoto běhu. Na pořádání akce se podíleli členové **Sokolu** Hrabová a sportovní Tri Atlet klub Hrabová.

Sraz, prezence, převlékání, cíl a vyhodnocení výsledků se konalo v Klubovní místnosti **Sokolu** Hrabová. Již od devíti hodin utvořili zájemci o běh frontu k prezenci a "fasování" startovních čísel rozdělených barevně podle pohlaví a věku závodníků.

Mladí zájemci v kategorii od 13 do 16 let běželi jedno kolo, starší běželi dvě kola, tedy 9550 metrů na okruhu, který probíhal centrem Hrabové.

Zatímco ředitel závodu Ing. Radouš Holuša kontroloval start závodníků a sám se rozvíchoval k závodu, který již absolvoval po dvacáté deváté, zástupkyně ředitele závodu za sportovní Tri Atlet klub Hrabová Ing. Mgr. Radana Holušová si organizovala rozhodčí, kteří v průběhu doběhu do cíle zapisovali časy.

„S kolegou Radimem Oborným, s kterým jsem běhal, jsme si v prosinci roku 1989 řekli, že v důsledku změn v republice zorganizujeme Silvestrovský běh Hrabovou. Tak jsme také učinili. Tehdy start a cíl byl na opačné straně Hrabové na Šidlovci u knihovny. Běželo se v opačném směru než dnes. Po dvou letech jsme přesunuli centrum závodu ke hřišti **Sokola** Hrabová, a tak se běží již po dvacáté deváté, " informoval o historii běhu ředitel závodu Holuša.

Počasi závodníkům přálo, jemně přšelo a bylo teplo. Rekordy se sice nekonaly, ale o ty v těchto silvestrovských bězích nejde. Závodníci po doběhu obdrželi originální medaili a při vyhodnocení jednotlivých kategorií finanční odměny a drobné dárky.

„Na tomto závodě jsem po třetí ve svém funkčním období jako starosta. Jsem rád, že je opět organizace perfektní. Všechno jde ráz na ráz, nikde žádné zdržení. Účastníci závodu jsou spokojeni. Vzhledem k tomu, že v příštím roce se poběží jubilejní 30. ročník, je patrné, že se z toho

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

běhu stala tradice, a my na obci tuto tradici budeme podporovat," řekl v závěru vyhodnocení závodu starosta městského obvodu Ostrava-Hrabová Igor Trávníček.

Vítězové bez rozdílu věku v kategoriích:

Ženy: 1. Iveta Rašková, Frýdek-Místek 35:48, 2. Petra Pastorová, MK Seitl Ostrava 36:07, 3. Sylvie Štiglerová, SSK Vítkovice 37:39.

Muži: 1. Vojtěch Bárta, SSK Vítkovice 32:18, 2. Jan Fousek, MK Seitl Ostrava 32:33, 3. Patrik Pastor, MK Seitl Ostrava 33:24.

Závod mládeže - 1 kolo = 4775 m:

1. Zuzana Šenková, Ostrava 21:25

1. Daniel Juříček, Ostrava 17:42

Závodu se zúčastnilo 152 závodníků. Celkem za dvacet devět ročníků cílem proběhlo 3097 účastníků.

URL| <https://www.novinky.cz/vase-zpravy/moravskoslezsky-kraj/ostrava-mesto/1227-48410-silvestrovsky-beh-hrabovou-se-bezel-jiz-po-devetadvacate.html>

Ani Češi nejsou úplně čistí. Doping u nás vládne testosteron a marihuana

31.12.2017 sport.cz str. 00 Ostatní

Karel Felt

Dopingové skandály ruských reprezentantů hýbou před ZOH v Pchojngčchangu sportovním světem. Ani čeští sportovci v tomto ohledu nejsou úplně čistí.

„Netýká se to však olympijských sportů," zdůrazňuje přední odborník na tuto problematiku, manažer pro vzdělávání Antidopingového výboru ČR Michal Polák, který je i členem poradní komise Rady Evropy pro vzdělávání, jehož součástí je i problematika dopingů. Pravidelně se zúčastňuje seminářů Světové antidopingové agentury WADA. V rozhovoru pro Sport.cz a Právo nechal nahlédnout i do zákulisí...

Rekordman pro Guinnessovu knihu

„Na černé listině potrestaných dopingových hříšníků se nejčastěji vyskytují kulturisté, až 30 procent z odebraných vzorků mělo pozitivní test, většinou na anabolika. Rekordmanem v počtu různých zakázaných látek při jednom odběru je kulturista, kterého ale nebudu jmenovat. Ten si skutečně koleduje nejenom o zapsání do Guinnessovy knihy rekordů, ale také o závažné zdravotní

problémy, protože měl najednou v těle dvanáct různých zakázaných látek. Na druhé straně bychom mohli třeba vyzdvihnout naše biatlonisty, kteří neměli od roku 1993, tedy od doby, kdy vedeme evidenci dopingových kontrol, ani jeden pozitivní nález," zdůraznil Polák.

Antidopingový výbor ČR má v současné době asi 50 komisařů, kteří jsou pravidelně doškolováni jednou za dva roky. V listopadu letošního roku prodělalo dalších dvacet osob náročné školení a po složení zkoušek a krátkém zapracování se stanou někteří z nich novými komisaři. „Antidopingový výbor ČR provádí každoročně více než 1300 odběrů moči i krve, které jsou hrazeny z našeho rozpočtu. Další odběry provádíme na významných sportovních akcích na území ČR, jako jsou mistrovství světa a Evropy, Světové poháry a další mezinárodní akce. Měsíční počty odebraných vzorků moči a krve pravidelně zveřejňujeme v našem bulletinu, který je v elektronické podobě na stránkách ADV ČR," uvedl Polák.

Z pověření WADA realizuje antidopingovou politiku v Česku Antidopingový výbor ČR. Při své činnosti vychází ze Světového antidopingového kodexu a jeho standardů a také ze Směrnice pro kontrolu a postih dopingů. Zřizovatelem ADV ČR je Ministerstvo školství mládeže a tělovýchovy. „Podle závazných pokynů WADA je stanoveno, že národní antidopingové organizace mají pracovat nezávisle na sportovním hnutí, v Česku to jsou především Česká unie sportu, Český olympijský výbor, Sdružení sportovních svazů, **Sokol**, Orel a další," vysvětlil Polák.

Na dotaz, který dopingový prostředek je v Česku nejužívanější, uvedl: „Podle statistik vedených ADV ČR na našem území je od roku 1993 nejčastěji zjištěná zakázaná látka testosteron, který má 78 pozitivních zjištění, na druhém místě je marihuana se 76 a třetí místo zaujímá další steroid nandrolon - 71. Zde si dovoluji konstatovat, že když byla před lety zvýšena hranice tolerance množství marihuany v těle sportovce, její postavení pomalu klesá a do popředí pronikají další zakázané látky, a to stanazolol s 62 pozitivními případy, a také clenbuterol s 56."

Rusové dokázali otevřít lahvičky

V současnosti nejvíce medializovaný dopingový skandál ruských sportovců ukazuje, že WADA stále výrazně pokulhává za vývojem nepovolených látek. Šance dohonit producenty dopingových látek je ale prakticky mizivá. „Realitou je, že existuje mnoho farmaceutických koncernů a firem, velkých i malých, které stále hledají nové léky, jak vůbec a jakým způsobem lépe léčit různá onemocnění. Část těchto nově objevených medikamentů lze zároveň použít jako doping. Neznám způsob, jak by se mohla WADA dostat před tyto vývojové laboratoře a pracoviště, protože má omezené finanční zdroje nesrovnatelné s kapitálem výrobců," konstatoval Polák.

Že by WADA selhala v případě ruských sportovců především na ZOH v Soči však odmítá. „Doping ruských sportovců nebyl selháním WADA, ale systému dopingových kontrol v této zemi. Šlo o státem posvěcené podvody s cílem manipulovat se vzorky - výměna pozitivních za negativní - a tak umožnit jejich sportovcům závodit s dopingem. Tímto nekalým způsobem se ruským sportovcům podařilo získat maximum medailí především doma při ZOH v 2014, ale i na předchozích akcích v letech 2011 – 2014, kdy v Rusku fungoval státem řízený dopingový systém," připustil Polák.

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

Rusové našli technický způsob, jak zapečetěné lahvičky otevřít a vzorky vyměnit. „V případě, že se pracuje s odebranými vzorky podle Světového antidopingového kodexu a jeho standardů, je jejich zabezpečení dobré. Při odběru vzorků moči manipuluje se vzorky pouze sportovec, pod přímým dohledem komisaře, a následně pověřený komisař zajišťuje jejich předání profesionálním zaměstnancům příslušného antidopingového výboru té země, kteří je přepraví do akreditované laboratoře WADA. Ruská tajná služba však vymyslela způsob, jak se do lahviček s močí dostat prostřednictvím speciálně upraveného bodce, kterým uvolňovali zabezpečení lahviček. McLarenova vyšetřovací komise při kontrole dopingových vzorků, objevila škrábance na lahvičkách, k nimž by nemohlo dojít při správné manipulaci," vysvětlil Polák.

Ročně ve světě 230 tisíc vzorků

Podle něho je za normálních okolností prakticky nemožné se do lahviček dostat. „Lahvičky s močí - vzorek A i B - nejdou otevřít, ani já to neumím. Lze se do nich dostat až přímo v laboratoři, kde mají speciální zařízení na jejich otevírání," zdůraznil Polák.

Podle něho je výroba lahviček velmi nákladná: „Cena speciálního setu na odběry moči, který tvoří polystyrénová krabička a dvě očíslované lahvičky, stojí zhruba 500 korun. Po dopingovém skandálu ruských sportovců provedl švýcarský výrobce setů taková opatření, že by k jejich svévolnému a zároveň nedovolenému otevření nemělo docházet. O kolik peněz by se cena těchto dopingových souprav při jejich maximálním možném zabezpečení mohla zvýšit, si netroufnu kalkulovat. Další navýšení cen odběrových souprav by zároveň neúměrně zatížilo rozpočty národních antidopingových organizací, které zajišťují odběry po celém světě. Antidopingový výbor ČR nevyjímaje," vypočítal. Během roku odebere WADA prostřednictvím svých komisařů okolo 230 000 vzorků moči a krve.

URL| <https://www.sport.cz/clanek/947298-ani-cesi-nejsou-uplne-cisti-dopingu-u-nas-vladnou-testosteron-a-marihuana.html>

Slet v příštím roce bude mít mimořádný význam

30.12.2017 Vyškovský deník str. 10 Sport - Aktuálně

MICHAL KÁVA

NEJVYŠŠÍ PŘEDSTAVITELKA **ČESKÉ OBCE SOKOLSKÉ**, STAROSTKA HANA MOUČKOVÁ SE TĚŠÍ NA STOLETÉ VÝROČÍ VZNIKU ČESKOSLOVENSKA A ŘÍKÁ:

Začátek července příštího roku bude v Praze patřit nejmasovější sportovní akci, která se na území Česka uskutečňuje, všesokolskému sletu. O počátcích příprav na událost, které se v tradičních společných skladbách zúčastní na šestnáct tisícovek cvičenců, ale i o peripetiích při shánění vhodného stadionu vypráví starostka **České obce sokolské** Hana Moučková.

* Kdy začaly přípravy na všesokolský slet?

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

Téměř ihned po skončení sletu předešlého. Vlastní faktické přípravy na 26. všesokolský slet začaly v roce 2016 a čím víc se blížíme červenci 2018, tím jsou intenzivnější. Problematika je velice široká, museli jsme nalézt a zajistit vhodnou lokalitu, pracovali jsme a stále intenzivně pracujeme na materiálním, logistickém, bezpečnostním i finančním zabezpečení. Zajištění stadionu v Edenu bylo a je naprosto klíčový okamžik, od kterého se odvíjí většina dalších aktivit.

* Zmínila jste stadion v Edenu. Byla jednání složitá?

Hledali jsme jinou vhodnou lokalitu než Strahov již v roce 2012. Tehdy jsme slavili 150. výročí založení **Sokola**, Eden byl pro nás důstojný stánek k těmto oslavám. Očekávali jsme, že se stejným způsobem domluvíme i pro slet v roce 2018. Situace se ale změnila, stadion má nového vlastníka. Jednání se táhla víc než rok a byla nesmírně složitá. Nakonec vše dopadlo dobře, lokalitu i okolní prostory jsme získali a nyní jsou již připravovány smlouvy.

* Za domluvu **sokolů** s majiteli stadionu v Edenu se přimlouval i prezident Miloš Zeman. Jak jste jeho pomoc vnímala?

Velice oceňuji skutečnost, že hlava státu vnímá 16. všesokolský slet v roce stého výročí založení samostatného státu Čechů a Slováků jako velmi významnou událost. Je to pro nás čest.

* Měli jste připravené i jiné varianty, kdybyste se v Edenu nedohodli?

Udělalí jsme si v Praze monitoring vhodných lokalit se zázemím pro takovou akci, jakou všesokolský slet je, a stadion v Edenu byl téměř jediná vyhovující lokalita. Každá jiná možnost vykazuje určité nedostatky či rizika a bezpečnost cvičenců je pro nás naprosto zásadní. Byli jsme například úžasně přijati na stadionu Sparty na Letné. Vnímala jsem vše velice pozitivně a vážila si přístupu, ovšem ani tento stadion se pro slet nehodí – má totiž příliš úzké průchody na plochu a pro tisíce cvičenců, kteří se musí mezi skladbami na ploše velmi rychle vyměnit, by bylo mimořádně obtížné, a možná i nebezpečné je používat. Juliska je také hezký stadion, ale není tam prakticky žádné zázemí. Když vše sečtu a podtrhnu, tak Eden, jakožto krásný moderní stadion, je pro nás jediné řešení.

* O Strahově se asi v dnešní době už vůbec nedá mluvit...

Velký stadion patřící Spartě je pro naši scénu a aranžmá nevyhovující, Stadion Evžena Rošického je v havarijním stavu.

* Význam všesokolského sletu je o to větší, že se uskuteční v roce stého výročí založení československého státu. Souhlasíte?

Slet bývá jednou za šest let a je to pokaždé velký svátek. Význam sletu v příštím roce je ovšem nebývalý v tom, že republika slaví krásné stoleté výročí. **Sokolové** měli společně s legionáři nezastupitelné místo při utváření státu i při jeho obraně, což mnoho z nich stálo život. Výročí vzniku státu dává akci ohromný význam.

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

* Jakou očekáváte účast na závěrečné akci v Edenu?

Velmi vysokou, včetně řady cvičenců ze zahraničí. Vystoupí nejen sokolské organizace, ale i nesokolské, se kterými dlouhodobě spolupracujeme. Předpokládáme účast okolo 18 500 cvičenců, z toho více než 2500 ze zahraničí. Hromadných skladeb se zúčastní kolem patnácti tisíc cvičenců ve dvou programech. Co se týká diváků, očekáváme, že všechny hlavní programy budou navštívené podobně jako na předešlém sletu. Tehdy přišlo víc než třicet tisíc diváků.

* Nenabouraly vaše plány a přípravy všesokolského sletu problémy s financováním sportu, které vypukly v letošním roce?

Uplynulé období bylo velmi krušné. Od začátku letošního roku do září jsme neobdrželi od Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ani korunu. Přijali jsme řadu omezení, abychom období zvládli. Ale nechci si stěžovat. V závěru letošního roku jsme nakonec získali veškeré dotační tituly, o které jsme žádali.

* Jak to?

Problematický byl Program IV, ze kterého měly plynout finance na opravy a provoz sportovišť, a některé sportovní subjekty nebyly schopny tyto prostředky dle upravené metodiky přijmout. **Česká obec sokolská** má takové legislativní uspořádání, díky kterému jsme uspěli i v tomto programu – samozřejmě, že nikoliv na úkor někoho jiného, jak bylo některými médii prezentováno. Pokaždé si můžeme říct, že bychom rádi dostali víc finančních prostředků, ale to je obvyklé. Oceníme však, aby byl celý systém financování sportu stabilnější a předvídatelnější, což je pro koncepci spolku či organizace zásadní. Věřím, že příští rok bude lepší.

Region| Jižní Morava

KRÁTCE: Novoroční výběh se Sokolem

30.12.2017 melnický.denik.cz str. 00 Kultura

Redakce

Mělnicko - Přinášíme vám krátké zprávy z Mělnicka.

Novoroční výběh se **Sokolem**

Veltrusy – Tělocvičná jednota **Sokol** Veltrusy zve širokou veřejnost na novoroční výběh. Ten se koná v pondělí 1. ledna v zámeckém parku. Účastníky čeká kolečko v délce pět a půl kilometru. Nejedná se o žádný překotný sportovní výkon, ale příjemný běh s volným tempem. Běží se za každého počasí. Sraz běžců je v deset hodin u brány do zámeckého parku. I když pořadatelé neslibují žádné ceny, věří v hojnou účast.

URL| https://melnicky.denik.cz/kultura_region/kratce-novorocni-vybeh-se-sokolem-20171230.html

Přichází rok osmiček

30.12.2017 Lidové noviny str. 01 Titulní strana
ELIŠKA NOVÁ

* Celý rok 2018 budou provázet jubilea * Uskuteční se desítky výstav i velkolepá vojenská přehlídka * Stát si bude připomínat především 100 let od vzniku Československa či 50 let od pražského jara

PRAHA Tři tuny raket rozsvítí 1. ledna v šest hodin večer nebe nad Prahou. Tradiční ohňostroj bude v barvách i tvaru české vlajky a promluví k němu i Tomáš Garrigue Masaryk. Alespoň zprostředkovaně – ohňostroj bude v začátku odkazovat na jeho projev o demokracii z roku 1918. Připomínka významných událostí českých a československých dějin, které spojuje osmička, odstartuje s novým rokem naplno a vlastně ho i pohltí. Česko čeká rok výročí. Hned prvního ledna si stát připomene to první – čtvrtstoletí od založení České republiky.

V poledne na Nový rok proběhne na Pražském hradě slavnostní střídání stráží v doprovodu hymny. Zpřístupní se také návštěvní místnosti Kanceláře prezidenta republiky, kam lidé zavítají cestou jindy přístupnou jen pro nejvýznamnější oficiální hosty. Vystaven bude slavnostní výtisk ústavy i nejvyšší státní vyznamenání. Od půlky ledna lidé na Hradě budou moci vidět i korunovační klenoty. Jak budou v roce 2018 přibývat dny, porostou i jubilea, na která Česko vzpomene. V létě to bude 50 let od pražského jara a následné okupace v roce 1968. V říjnu uplyne sto let od založení Československého státu.

Právě k těmto výročím se bude upínat pozornost především. „Obě události nejen zásadně formovaly českou identitu, ale byly také součástí pohybů přesahujících hranice státu. V obou případech se jednalo o celoevropské demokratizační a reformní procesy,“ zmiňuje vládní materiál k oslavám. „Pro budování paměti a vnímání Čechů je rok 1918 skutečně klíčový, je to datum, od něhož odvíjí svoji identitu,“ říká historik Michal Stehlík.

Jednou z hlavních akcí roku bude Československá výstava, uvedená nejdřív v Bratislavě, poté v Praze. Lidem přiblíží konkrétní příběhy našich předků, které utvářely dějiny republiky. Po osmi letech se také poprvé ukáže historická budova Národního muzea bez lešení.

Výstava pořádaná Národním muzeem a Slovenským národním muzeem ukazuje svoje zaměření na konkrétní osudy i na soutěži, do které může veřejnost do konce ledna přihlašovat „předměty s příběhem“. Ty nejlepší se mohou dostat do expozice v Bratislavě i Praze. Ve výstavních sálech poběží projekce dobových fotografií ze soukromých archivů či osobních deníků. Ve stovce let se tady promítne nejen zmíněný rok 1968 či 1993, ale i Mnichov, druhá světová válka či komunistický režim. I tady hrají prim osmičková data.

Po celý rok si bude významná výročí připomínat Plzeň. Cyklus oslav s titulem Kde domov můj odstartuje už v lednu na plese města v prvorepublikovém duchu. V průběhu roku představí Plzeň několik výstav, například Sto let republiky očima pěti plzeňských generací.

Na příští rok se připravuje také Brno. Projekt s názvem Re: publika 1918–2018 začne na konci května. Kromě století státu připomene i devadesátiletou historii svého výstaviště. Obří výstavou

tady oslavila republika už svoje desáté výročí. Na akci tehdy dorazilo 2,7 milionu lidí a zahajoval ji prezident Masaryk. Právě tady bude středobod oslav roku 2018. „Chceme Brno představit jako sebevědomé, odvážné, svobodomyšlné a hrdé město, kde vznikala nadčasová a unikátní díla, kde působily inovativní osobnosti a kde se nebojí diskutovat o zásadních společensko-kulturních tématech,“ sdělil kreativní ředitel projektu Pavel Anděl.

Svých sto let bude Česko oslavovat i v zahraničí. V Českých centrech proběhne putovní projekt Czech Innovation Expo, který má za cíl přiblížit světu „značku“ Česká republika.

Na přehlídku!

Slavnosti vyvrcholí 28. října vojenskou přehlídkou, teprve druhou v novodobé historii. Ta první se odehrála před deseti lety. Zúčastní se jí mezi jedním až dvěma tisíci mužů a žen v uniformách. „Model bude podobný jako 28. října 2008. Průjezd vozidel a další techniky doplní ukázka armádní techniky na Letné,“ přiblížil LN ředitel odboru komunikace ministerstva obrany Jan Pejšek.

Před deseti lety se defilé účastnilo téměř 1700 vojáků, policistů, strážníků či zdravotníků. Po Evropské třídě projely tanky či obrněné transportéry a nad hlavami desítek tisíc přihlížejících přeletěly bojové vrtulníky i nadzvukové stíhačky Gripen.

Velkolepé oslavy osmičkových výročí

Liška Bystrouška Koncert Janáčkovy opery Příhody lišky Bystroušky zahraje Česká filharmonie v říjnu třikrát v pražském Rudolfinu. Jednou se s ním vypraví i do newyorské Carnegie Hall. Koncertní den První červnový den proběhne na Hradčanském náměstí Česko-slovenský hudební den. Na celodenní sérii koncertů pod širým nebem bude volný vstup. Libuše Národní divadlo uvede 1. října po téměř 25 letech k oslavám stoletého výročí založení Československa premiéru opery Bedřicha Smetany Libuše.

Prezidentský vlak

Vlak složený z historických salonních vozů, které tvořily soupravu vlaku prezidenta republiky, chystá Národní technické muzeum na září. Stát bude na Masarykově nádraží.

Made in Czechoslovakia

Národní technické muzeum představí výstavu s přídomkem Průmysl, který dobyl svět. Představí například výrazné architektonické styly, úspěšné československé pavilony na světových výstavách nebo fenomén Tomáše Bati.

Re:publika

Akce v červnu připomene nejen sto let Československa, ale také devadesátku místního výstaviště. Součástí bude také expozice Avant garde, na níž se představí současná architektura, design a řemeslo.

Česko-slovenská výstava

Jeden z pilířů oslav založení republiky bude výstava, která se představí nejprve v Bratislavě, v říjnu pak v pražské Historické budově Národního muzea, která je už sedmým rokem pod lešením. Výstava má přiblížit dějiny společného státu a osudy konkrétních lidí.

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

Doteky státnosti

Česká pošta a Vojenský historický ústav připravily expozici, která bude od března přístupná v Jízdárně Pražského hradu. Na jednom místě představí státní symboly i jejich příběh. Mezi exponáty bude prezidentský automobil Škoda VOS i dopisy Milady Horákové z vězení.

Všesokolský slet

Od 1. do 7. července budou v prostředí Národního divadla probíhat koncerty folklorních souborů a pěveckých sborů. Odehraje se speciální představení Našich furiantů divadelních souborů v rámci

České obce sokolské.

Vojenská přehlídka

Po deseti letech proběhne v Praze 28. října slavnostní vojenská přehlídka, při které bude možné si prohlédnout historickou vojenskou techniku.

Kde domov můj

Po celý rok si bude významná osmičková výročí připomínat Plzeň v cyklu s názvem Kde domov můj. Součástí bude také provedení Smetanovy Prodané nevěsty na náměstí Republiky 9. září.

Šaty dělají člověka

Výstavu zaměřenou na běžný život prvorepublikové rodiny představí Muzeum Jana Amose Komenského v Uherském Brodě od října do dubna 2019. Ukáže módní směry a salony, včetně toho Baťova.

1968: S lidskou tváří

Výstava k připomínce roku 1968, kterou uvede v říjnu Národní galerie, se zaměří na vizuální kulturu a experimenty v umění od 50. do 80. let. Poprvé díky ní doputují do Česka deníky básníka a výtvarníka Jiřího Koláře, zapůjčené z Norimberka.

Legiovlak

Po krajských městech bude putovat pojízdná replika vlaku, ve kterém žili českoslovenští legionáři na Transibiřské magistrále.

Nejstarší muž České republiky Jiří Vysoudil zemřel

30.12.2017 denik.cz str. 00 Česko

Jana Mudrová

Smutná zpráva zasáhla ve svátečním čase Trutnov. Nejstarší muž Česka, Jiří Vysoudil, zemřel. Bylo mu 105 let.

Jiří Vysoudil se narodil 8. srpna roku 1912. Zažil císaře pána, pamatoval první republiku, protektorát, čtyřicet let socialismu a zúčastnil se tří sokolských sletů.

V domě, který v Trutnově obýval, bydlel už od války. Život zasvětil železnici, kde pracoval 42 let. Měl rád zahrádku, květiny a mnoho let byly jeho koníčkem včely. Pracoval v Liberci, Rumburku a v roce 1945 odešel s rodinou do Trutnova. Podobně jako další lidé, kteří se dožili též vysokého věku, preferoval veselou mysl a dobré geny po předcích. Nikdy nepil, nekouřil a sportoval. Hrál volejbal, dělal atletiku a chodil od dětství do **Sokola**.

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

Trutnov je na dlouhověkost v Královéhradeckém kraji favoritem. Kromě Jiřího Vysoudila se letos dožily zatím 105 let Kateřina Růžicková a Jaroslava Jurschinová."

URL| https://www.denik.cz/z_domova/nejstarsi-muz-ceske-republiky-jiri-vysoudil-zemrel-20171229.html

Příliš specializované děti

30.12.2017 TV Barrandov str. 09 18:30 Naše zprávy

Alexandra MYNÁŘOVÁ, moderátorka

Biatlon, tenis nebo hokej. Rodiče často vybírají pro své děti sport, který je zrovna v módě a chtějí mít doma malého Jágra nebo Koukalovou. Vlastní sny si ale často začínají realizovat na dětech příliš brzy.

Petr PŘEVRÁTIL, moderátor

No z nich pak sice ví jak držet hokejku nebo raketu, obyčejný kotrmelec ale nezvládnou. Všestranný pohyb je přitom ze všeho nejdůležitější.

Eva SKALICKÁ, redaktorka

Děti předškolního věku buď příliš specializujeme anebo je naopak ke sportu nevedeme vůbec. Obojí je špatně. Přitom s všeobecnou přípravou můžeme začít klidně s dudlíkem v puse.

Karolína HLUŠÍ, trenérka

Jedná se ještě o cvičení dětí s rodiči a jak jste viděli, tak tyto děti už jsou schopné dělat kotrmelce.

Eva SKALICKÁ, redaktorka

Kotrmelec ale není jediná dovednost, kterou by měly děti zvládnout dřív než půjdou do školy, aby při hodinách tělocviku netrpěli, zaměřte se i na skákání. Ano, i to je někdy problém.

Kristýna PŘIBYLOVÁ, trenérka, majitelka tělocvičen

Měly by umět skákat snožmo, skákat po jedné noze, měly by umět skákat přes švihadlo, což my jako děti jsme uměly, protože jsme to trénovali poměrně často

Eva SKALICKÁ, redaktorka

Dnešní děti ani nevědí, jak vypadá. Důležité je umět zacházet i s míčem, házet, kopat, chytat. Když tohle děti nezvládnou, jen těžko mohou později v konkrétním sportu vyniknout.

Kristýna PŘIBYLOVÁ, trenérka, majitelka tělocvičen

To znamená v první třídě určitě specializaci ne.

Eva SKALICKÁ, redaktorka

Některé sporty na dítě klidně počkají až do 10 let.

Jana KAPLANOVÁ, pediatřička

Děti by neměly být příliš přetěžované, aby nebylo přetěžované klouby, vazy, zádové svalstvo, tam může docházet i v rámci třeba hokejového tréninku ke zkrácení svalů.

Kristýna PŘIBYLOVÁ, trenérka, majitelka tělocvičen

Tam je naprosto nezbytné, aby to doplnili právě o plavání. V rámci rehabilitace třeba, nebo o disbalanční cvičení.

Eva SKALICKÁ, redaktorka

Obrovská nevýhoda, o které se moc nemluví, je tlak na výkon, který může způsobit vyhoření. Každopádně stále platí staré známé, že sport posiluje nejen tělo, ale i ducha.

Kristýna PŘIBYLOVÁ, trenérka, majitelka tělocvičen

Dává jim sebevědomí, určí děti fair play, ale učí je také to, že prohra je součástí života.

Eva SKALICKÁ, redaktorka

Nedostatek financí přitom nemusí být překážkou. Dostatek přirozeného a všestranného pohybu získají děti třeba ve skautu nebo v **Sokole**. Roční příspěvek je asi tisícovka. Pro televizi Barrandov Eva Skalická.

Policejní život vydá za tři normální, svěruje se detektiv z mordparty Jan Žerovnický

30.12.2017 Domažlický deník str. 14 Rozhovor

KATEŘINA PERKNEROVÁ

Co byste si asi pomysleli, kdybyste vykoukli ze dveří a na chodbě viděli muže ve slipech, jak pěchuje všechny svršky do igelitového pytle? Jde od milenky? Zbavuje se šatů od krve? „Důvod

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

byl prostý, moje paní nesnášela mrtvolný zápach, tak jsem musel jít už před dveřmi do naha," vzpomíná na jednu z historek spojených s policejní prací podplukovník Jan Žerovnický (65). Letos na Silvestra odchází po 44 letech aktivní služby do penze.

* Šel jste k policii kvůli rodinné historii?

Je pravda, že můj děda byl vrchním policejním komisařem na Malé Straně už za Rakouska-Uherska. Tatínek vzpomínal, jak jeho otec 28. října 1918 přišel domů do Tomášské ulice, sundal z čepice rakouskouherskou orlici a slavnostně ji nahradil československou trikolórou. Musel to být velký zážitek, protože tátovi tehdy bylo pět let. Dědeček byl **sokol** a vlastenec, veřejně známá a uznávaná osobnost. Pro něj bylo možná dobře, že umřel v roce 1937, protože německou okupaci by zřejmě neunesl.

* Váš otec v tradici pokračoval?

Táta začínal u finanční strážě v Krušných horách, sloužil tam až do záboru hranic, ještě zažil bitky s ordnery. Byl totálně nasazený a po válce se už jako člen Sboru národní bezpečnosti vrátil na hranice, kde zůstal do roku 1950. Potom se trochu od policejní kariéry odklonil a byl jedním ze zakladatelů systému požární ochrany v Československém systému Odtud v roce 1972 odešel do důchodu.

* Tedy dva roky před vaším nástupem k policii.

Je to tak, nastoupil jsem jako hlídkový příslušník v Praze 8. Karlín byl tehdy specifická část Prahy, říkalo se Karlínu a Libni zdaleka se vyhni. Byly tam různé svérázné postavičky a taky ohromná cikánská, dnes bychom řekli romská, komunita. Vzpomínám si na rodinu Farbárových, která hrávala po vinárnách. To byli moc fajn lidi. Pamatuji si, že pan Farbár si chtěl udělat řidičský průkaz, s jízdami problém neměl, ale s testy ano. A Pepa Lottes, můj vážený kolega, který mě provází celým profesním životem, si ho vzal pod křídla a teorii se s ním učil. Pan Farbár zkoušku úspěšně složil a pak k nám občas z vděčnosti chodil s housličkami na oddělení zahrát. Byla to taková zvláštní karlínská sešlost, všichni jsme se znali, vražd nebylo tolik jako dneska, spíš drobná kriminalita, krádeže na půdách a ve sklepích. Odtud jsem odešel do školy, která byla tehdy v Karviné, což byl vskutku rázovitý kraj, jak zpívá Jarek Nohavica. Když místní lidé spustili svojí hantýrkou, tak jsem jim nerozuměl ani slovo. Po návratu jsem se oženil do Hradce Králové, kde jsem zakotvil.

* A řešil složité případy vražd.

To bylo až později. Po revoluci jsem nastoupil jako velitel krajské zásahové jednotky. Byli jsme cvičeni na zatýkání nebezpečných ozbrojených pachatelů.

* V té době jste také na vlastní kůži poznal, jaké to je, když se střetne svět politiky a policie. Teď už asi můžete říct, co následovalo po zásahu při Velké pardubické v roce 1992.

Tehdy jsme byli povoláni spolu se středočeskou zásahovou jednotkou, abychom dohlédli na klid při Velké pardubické. Bohužel došlo k incidentu, kdy ekologičtí aktivisté vběhli do závodiště a chtěli zhatit skok přes velký Taxisův příkop. Mohlo dojít ke strašné tragédii, k ohrožení životů jezdců i koní. Museli jsme zabránit přímému kontaktu, došlo k potyčce. Demonstranty jsme nakonec vytlačili mimo závodiště a dostih se bez narušení dokončil, nikdo se nezranil. Pro nás byla krásná

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

chvíle, když tehdejší ministr vnitra Jan Ruml sešel z vládní lóže a poděkoval nám za profesionální zákrok. Děkovali nám i koňáci, protože věděli, k jakému maléru mohlo dojít. Tak jsme si říkali, je to dobré, budou odměny, možná i povýšení.

* Byly?

Byly, ale kázeňské postihy. Nemohl jsem uvěřit vlastním očím, když jsem si večer pustil zprávy a dověděl jsem se, že byla ustanovena zvláštní vyšetřovací komise kvůli údajnému brutálnímu policejnímu zákroku. Dopady to mělo velké, plno lidí odešlo. Tehdy mi to přišlo hrozně líto, vnímal jsem to jako velkou nespravedlnost.

* Napadlo vás, že politika může zásadním způsobem ovlivnit odbornou policejní práci? Koneckonců kauzy kolem policejního týmu Mlýn, spisu Krakatice, Kubiceho zprávy, pádu Nečasovy vlády a nyní Čapího hnízda dokazují, že ta hranice je velmi tenká.

Do mé práce se až na zmíněný případ našťestí nepletla. Spíš do hospodářské kriminality. V Královéhradeckém kraji například probíhala tzv. rumová aféra, kdy šlo o prodej nezdaněného rumu. Myslím, že dodnes se nezjistilo, kde ty peníze končily, mluvilo se i o nějakých volebních kampaních, ale znám to jen z doslechu.

* Vy jste opravdu nezažil žádné telefonáty z kraje nebo Prahy, že byste měli s tím či oním pohnout, že je tam tlak z nejvyšších míst atd.?

Opravdu ne. Po tom dostihovém incidentu bych ale asi od policie odešel, nebýt plukovníka Floriana, který mi nabídl práci na vraždách. A tak jsem nastoupil na první odbor obecné kriminality v Hradci Králové. To bylo zrovna období, kdy padala jedna vražda za druhou. Před revolucí jich v kraji bylo asi pět, z toho dvě dokonané. A v tom roce 2003 jich bylo kolem dvaceti. Docházelo k vyřizování účtů mezi různými klany, později začali vraždit manželé Stodolovi.

* Platí ale pořád, že nejvíc vražd připadá na rodinné hádky, žárlivost, příbuzenské neshody?

To platí, domácí zabijačky, jak se tomu nepěkně v policejním žargonu říká, jednoznačně vedou. Profesionálních vražd na objednávku bylo za celou moji kariéru minimum.

* Které zločiny se vyšetřují nejhůř?

Vraždy, při nichž se oběti našly až po delší době. Tam bylo vždy málo stop a ani pitva častokrát nedokázala odhalit přesnou příčinu smrti. A možná byste se divila, ale problém je i s identifikací takových obětí. Ačkoli jsme malá země, je u nás velký počet pohřešovaných lidí. A mnozí z nich nemají žádné příbuzné. Dnes pochopitelně hodně pomáhá DNA.

* Kdy tahle nová éra začala?

Právě kolega Lottes byl v 90. letech jedním z průkopníků této nové metody. Vozil vzorky do Bratislavy profesorovi Ferákovi, který s tím začínal. No a u nás je největším odborníkem pan doktor Vaněk, světová kapacita. Sám jsem se na jeho poslední přednášce až divil, z jak malého vzorku jsou schopni určit identitu člověka.

* To vás nepochybně zajímalo i jako člena týmu Tempus, který se zabývá odhalováním pachatelů dávných zločinů, tzv. odloženými případy.

Tam ale byly oběti vždycky známé. A kvůli neexistenci stop se v těchto případech používaly většinou jiné metody než zkoumání DNA. Na prvním místě tužka, blok a ošoupané podrážky, člověk se prostě pořád musí ptát. U neobjasněných případů hraje velkou roli i náhoda, policejní štěstíčko, když natrefíte na někoho, kdo si vzpomene na detail, který při původním vyšetřování unikl. Důležité je pochopitelně navázání kontaktu, musíte svědky přesvědčit, že pomáhají něčemu důležitému, že policista je na stejné straně jako oni.

* Stejně ale nejvíc musíte spoléhat sami na sebe, na instinkt, techniku, psychologii. Jakou roli to hrálo při vyšetřování vašeho asi nejsledovanějšího případu, sériových vrahů, manželů Stodolových?

Začalo to v obci Brněnec, kam jsem dorazil se svým dlouholetým parťákem doktorem Lomnickým. V domku vedle textilk byly nalezeny dvě sestry. Jedna ležela s podřezaným zápěstím ve vaně, Stodolovi to narafičili jako sebevraždu. Druhou jsme našli uškrcenou na lůžku. A v kuchyni na gauči pod několika přikrývkami byla zastlaná jejich 87letá matka, která ten útok přežila. Soudním lékařům se nezdálo, že by šlo o sebevraždu, rozebrali jsme tedy sifon u vany a zjistili, že tam nebyla žádná krev. K pořezení tedy došlo až po smrti. Tím se začal odvíjet případ Stodolovi.

* Ve kterém okamžiku jste si řekl, že to asi mohli být oni?

Chodili jsme po domech v okolí a ptali se, jestli někdo něco viděl. To už jsme věděli, že tam bydlí i dříve trestaný Stodola. Vzbudili jsme ho, ale on byl velmi ochotný, šel nám vařit kafe a my se ho ptali, co ví o těch sestřích. Stodola tehdy řekl památnou větu: On prej je někdo zabil. V tu chvíli jsme se s kolegou na sebe podívali a začali jsme tušit. Jenže Stodolovi stihli odjet do Slavošova na Kutnohorsko, kde provedli dvě loupežná přepadení. Nakonec jsme ale celý příběh rozmotali a odhalili všech osm vražd.

* Není vám líto, že od policie odcházíte ve chvíli, kdy se ministrem vnitra poprvé stal bývalý policista, řekla bych váš kolega z vražd Lubomír Metnar?

To máte pravdu, pana Metnara znám ještě z Ostravy, kdy dělal na žhářském útoku ve Vítkově. Policisté v aktivní službě jeho příchod určitě vítají. On totiž přesně ví, co potřebují, protože to zažil. Zvnějšku to třeba vypadá, že policie jen volá po financích, ale pokud chce stačit světu zločinu, který má neomezené prostředky, musí mít vybavení, techniku a hlavně dobře zaplacené specialisty. Přiznám se, že se mi neodchází snadno. Je to velký kus života, člověk v té práci nechal spoustu čau, emocí, poznamenalo ho to. A bude mi to chybět.

* I ty neklidné sny?

Ty jsem naštěstí neměl, snažil jsem se na rozdělané věci doma nemyslet, osprchovat se, převléct, dát si panáka na noc a tvrdě spát. Dokonce jsem si říkal, že až se mi začne zdát o obětech, je čas odejít. Je ale jasné, že když jsem dělal na úmrtích dětí, nepomohlo nic, těch myšlenek se nezbavíte. A vytěsnit se nedají ani sebevraždy kolegů. Když někoho potkáváte patnáct let na jednom patře a pak ho najdete s prostřelenou hlavou, tak vás to rozhodí, byť jste starý mazák. Musím také prozradit, že i policisté mají svoje slabá místa. Třeba s kolegou Lomnickým jsme to měli rozdělené podle typu vražd. Když jsme věděli, že tam tělo leží delší dobu, šel tam Honza, protože mu ten odér nevadil. A pokud to byla nějaká střílečka se spoustou krve, bylo to na mně,

protože to zase špatně snášel on. A ačkoliv jsem vyškolený v posttraumatické intervenční péči, psychicky bylo pro mě velmi náročné oznamovat pozůstalým smrt jejich blízkých.

* Vzpomínáte si na nějaký zvlášť emočně vypjatý případ?

Zhruba před třinácti lety unesli syna podnikatele z východních Čech. Byl to dost sofistikovaně provedený zločin, pachatelé nechali u opuštěného auta jen mobil na příjem zpráv, otec měl vyhodit na trase z Pardubic do Vysokého Mýta batoh s 2,5 milionu korun s tím, že syn ho bude čekat na pardubickém nádraží. Všechno splnil, ale syn tam nebyl. Únoscí vůbec nepočítali s tím, že ho nechají naživu, měli od počátku vykopanou jámu pro tělo. Rozjela se ohromná policejní akce, pachatele jsme chytli asi za čtyři měsíce. S otcem jsem komunikoval především já, bohužel po nález mrtvého syna jsem mu to šel také já oznámit. To mi opravdu nebylo dobře po těle.

* Co teď budete dělat, psát detektivky?

Zážitků mám opravdu hodně, možná nejzajímavější se týkají práce policejního vyjednavče, kterou jsem dělal patnáct let. Tam bylo plno pozoruhodných momentů. Spousta věcí se vám vryje do paměti a člověka také těší, že díky němu pár darebáků skončilo za mřížemi. Až mě dojalo, jak se se mnou a Pepou Lottesem policie rozloučila, dostali jsme druhé nejvyšší policejní ocenění, poděkoval nám policejní prezident Tuhý i šéf Národní centrály proti organizovanému zločinu plukovník Mazánek. Budu vzpomínat jen v dobrém, po kamarádech a tom šrumci se mi bude stýskat, protože policejní život vydá za tři normální.

Stejná zpráva vyšla také v dalších 44 titulech.

Moučková: Slet v příštím roce bude mít mimořádný význam

29.12.2017 Plzeňský deník str. 08 Sport

(kafe)

Praha – Začátek července příštího roku bude v Praze patřit nejmasovější sportovní akci, která se na území Česka koná, všesokolskému sletu. O počátcích příprav na událost, které se v tradičních společných skladbách zúčastní na 16 tisícovek cvičenců, ale i o peripetích při shánění vhodného stadionu, vypráví starostka **České obce sokolské** Hana Moučková.

Kdy začaly přípravy na všesokolský slet?

Téměř ihned po skončení sletu předešlého. Vlastní faktické přípravy na XVI.

všesokolský slet začaly v roce 2016 a čím více se blížíme červenci 2018, tím jsou intenzivnější.

Problematika je velice široká, museli jsme nalézt a zajistit vhodnou lokalitu, pracovali jsme a stále intenzivně pracujeme na materiálním, logistickém, bezpečnostním i finančním zabezpečení.

Zajištění stadionu v Edenu bylo a je naprosto klíčovým okamžikem, od kterého se odvíjí většina dalších aktivit.

Zmínila jste stadion v Edenu. Byla jednání složitá?

Hledali jsme jinou vhodnou lokalitu než Strahov již v roce 2012. Tehdy jsme slavili 150. výročí založení **Sokola**, Eden byl pro nás důstojným stánkem k těmto oslavám. Očekávali jsme, že se stejným způsobem domluvíme i pro slet v roce 2018. Situace se ale změnila, stadion má nového vlastníka. Jednání probíhala více než rok a byla nesmírně složitá. Nakonec vše dopadlo dobře, lokalitu i okolní prostory jsme získali a nyní jsou již připravovány smlouvy.

Význam sletu je o to větší, že proběhne v roce stého výročí založení československého státu. Souhlasíte?

Slet se koná jednou za šest let a je pokaždé velkým svátkem. Význam sletu v příštím roce je ovšem nebývalý v tom, že republika slaví stoleté výročí. **Sokolové** měli společně s legionáři nezastupitelné místo při utváření státu i při jeho obraně, což mnoho z nich stálo život. Výročí vzniku státu, s nimž jsou **sokolové** tak těsně spojeni, dává akci ohromný význam.

Region| Západní Čechy

Malíř a gardový dělostřelec

29.12.2017 Lidové noviny str. 20 Poslední strana
TOMÁŠ JAKL

KALENDÁŘ HRDINŮ OSUDY, KTERÉ INSPIRUJÍ

PRAHA František Kopecký se narodil 11. prosince 1881 v Cerekvici nad Loučnou, nedaleko od Litomyšle. Na přelomu století odešel do Spojeného království Velké Británie a Irska, kde působil jako ilustrátor a malíř miniatur. Díky své společenské povaze se stal mezi krajany výraznou postavou. Působil mimo jiné jako jednatel pobočky českého **Sokola** v Londýně. Po vypuknutí první světové války zorganizoval manifestaci londýnských Čechů proti Rakousku-Uhersku a v září téhož roku se stal členem výboru Londýnského českého vzájemného svazu podpůrného. Po reorganizaci svazu na Londýnský český výbor a legii pro britskou službu – London Bohemian (Czech) Committee and Legion for British Service – se stal tajemníkem této organizace a zasloužil se o vyjmutí Čechů z předpisů o internaci nepřátelských cizinců. Britský novinář Wickham Steed věnoval jeho činnosti ve svých pamětech „Třicet let žurnalistou“ jednu kapitolu. V roce 1915 pobýval František Kopecký ve Spojených státech amerických, kde pomáhal organizovat slovanské spolky v prospojeneckém duchu. Spolupracoval poté s profesorem Tomášem Garrigueem Masarykem. V roce 1916 byl František Kopecký jedním ze zakládajících členů Československé národní rady v Paříži.

Po svolení Britského ministerstva války ke službě československých dobrovolníků v britské armádě byl jedním z prvních, který dobrovolně nastoupil do armády. Do Královského polního dělostřelectva narukoval 11. prosince 1916 a již v březnu 1917 se účastnil bojů u Messines v Belgii. Na frontě u Yper utrpěl 11. srpna 1917 otravu bojovými plyny, ale již 20. září 1917 se na tuto frontu vrátil, tentokrát ke Gardovému dělostřelectvu. Od Yper byl v listopadu 1917 přesunut ke Cambrai ve Francii, v březnu 1918 k Arrasu, v dubnu 1918 k Lys, a ve Francii se též účastnil závěrečné ofenzivy armád Dohody od července do listopadu 1918.

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

Po válce působil v krajaňském hnutí a uspořádal také archiv prvního československého odboje ve Spojeném království. Své válečné zkušenosti zakomponoval do románu *Ostrov věčné hry*, který vyšel roku 1926. V roce 1933 se stal sekretářem čs. krajaňské kolonie v Anglii. František Kopecký zemřel po těžké nemoci 15. března 1941 v nemocnici v Royal Tunbridge Wells. Osvobození vlasti z nacistické okupace se tak již nedožil. Odpočívá na hřbitově St. Pancras Cemetery v Londýně.

Seriál vzniká ve spolupráci s VHÚ Praha, vychází každý pátek

Hlavy vzhůru! Rok 2018 znovu přivítá obloha plná barev

29.12.2017 Zlínský deník str. 01 Titulní strana
RENÁTA VEČERKOVÁ

Města do novoročních ohňostrojů investují desetitisíce. Jinde nic.

Zlínsko – Rok 2018 vítají v mnoha městech novoročním ohňostrojem. Ve Zlíně zahájí novoroční barevná show rok oslav 100. výročí založení Československa.

Vizovice zvou na dlouhý, dvanáctiminutový ohňostroj. Tradičního novoročního ohňostroje se Zlíňané dočkají po vinšování primátora města Miroslava Adámka na balkonu radnice. Myšlenkou letošního ročníku je slavnostní zahájení roku oslav 100. výročí vzniku Československa. Po slavnostním proslovu se objeví lyrický živý obraz s tematikou alegorických postav z doby před sto lety. Diváci uvidí například vojáky z legií, sokolky a **sokoly** a další vlastence. Živý obraz se plynule prolne s ohňostrojem. Bouřící barevné kreace se rozzáří na nebi za doprovodu nádherných tónů Smetanovy Vltavy. „Dramaturgie ohňostroje je i tentokrát pojata tak, aby přinesla divákům nadstavbový zážitek,“ uvedla za město Irena Orságová.

„Před dvěma lety doprovodila ohňostroj fireshow na balkonu radnice, loni zase show bubeníků,“ připomněla Eva Manišová, vedoucí oddělení cestovního ruchu a informací magistrátu. Na program a samotný ohňostroj chodí stále více lidí. Náklady na ohňostroj a program zahrnující alegorický živý obraz se vyšplhaly k 250 tisícům. „Věřím, že letos nebude mlha, jako tomu bylo v loňském roce. Je také nutné připomenout, že program začíná v 18:00, ale samotný ohňostroj se uskuteční až v 18:15,“ doplnil náměstek primátora Jiří Korec.

Město Vizovice zve k oslavám nového roku 1. ledna 2018 v 19:15 na Masarykovo náměstí. Oblohu jako každoročně na dlouhé minuty rozzáří za doprovodu hudby nádherný ohňostroj. „Předpokládáme, že bude stejně dlouhý jako vloni, tedy něco kolem 12 minut, náklady se dostaly k 50 tisícům,“ uvedla starostka města Silvie Dolanská.

Region| Střední Morava

Vědomostní soutěž se Sokolem

28.12.2017 Rakovnický deník str. 01 Titulní strana
(kdr)

RAKOVNICKO VČERA

Rakovník – Věděli jste, že Tělovýchovná Jednota **Sokol** Rakovník pořádá už od října každý měsíc pro své nejmladší cvičence vědomostní soutěžní kvíz? Že ne? Zapojit se do soutěže můžete se svými ratolestmi klidně i teď, končí totiž až v květnu nového roku, kdy bude ukončena závěrečným losováním o hlavní cenu – rodinné vstupné do plzeňské Techmanie. Každý měsíc je proto na nástěnce v budově rakovnické sokolovny, na webových i facebookových stránkách vyvěšena jedna soutěžní otázka. Soutěžní kolo je uzavřeno vždy k 25. dni daného měsíce.

Soutěživé typy ale nemusí čekat až do května. Jednou za dva měsíce se ze správných odpovědí losují dva výherci, pro které jsou připraveny drobné dárky. Celkový vítěz pak vzejde ze všech zúčastněných. Správné odpovědi se vhadzují do schránky v sokolovně.

Region| Střední Čechy

Chci projevit úctu a zachovat vzpomínky. Pro budoucí generace už bude Protektorát neuvěřitelný

28.12.2017 ČRo - hradec.cz str. 00

Milan Baják

Sokolka a župní vzdělavatelka Pavlína Špatenková chystá novou knihu o historii sokolského odboje v župě podkrkonošské Jiráskově za 2. světové války. Co ji přivedlo na myšlenku napsat knížku o sokolském odboji? Jak se žilo **sokolům** za Protektorátu? Dotýká se jí tato tematika osobně? Proč je „sokolský odkaz“ v dnešní době důležitý?

Mgr. Pavlína Špatenková, rodačka ze Dvora Králové nad Labem, si spolu s nakladatelkou Helenou Rezkovou řekly, že by měly dát dohromady knihu věnovanou těmto událostem. Uvědomily si totiž, že máme poslední možnost oslovit pamětníky a potomky těchto lidí a není na co čekat. Rozhodly se splatit dluh, který po 70 letech vůči nim máme.

Kdy má vyjít knížka o historii sokolského odboje za druhé světové války? A jak se na takové knížce pracuje?

Je to historie sokolského odboje v župě podkrkonošské Jiráskově, která zabírá okres Trutnov, okres Náchod a ještě sahá až do Opočna. Protože Opočno v té době také patřilo ještě do župy podkrkonošské. Takže je to poměrně široká záležitost.

A jak jste daleko?

Jak jsme daleko? Jsme v kontaktu s různými pamětníky, zpovídáme je, navštěvujeme je, dozvídáme se spoustu zajímavých informací. Chtěli bychom, aby někdy během jara ta knížka přišla na svět. Aby se jí všichni ti pamětníci, kterým je hodně i k 90 letům, dožili a dočkali.

Proč se vlastně tomuto tématu věnujete? Vy byste těm lidem možná chtěli splatit jakýsi dluh.

Ano, řekl jste to přesně. Chtěli bychom jim splatit dluh, který jim dlužíme. Protože po roce 1945 se začaly sbírat informace o odbojářích, ale po roce 1948 byl **Sokol** tabu. Takže se to nestihlo. V roce 1968 byl sice **Sokol** znovu obnoven, ale zase se to nestihlo. A po roce 1989 na to nebyl nějak čas. Protože se sháněl sokolský majetek, navracel se majetek. A tak se tomu tématu začínáme věnovat až v současné době. Už sice pozdě, ale snad to ještě napravíme.

Vy sama jste také sokolka. Tak se nemůžu nezeptat na to vaše osobní nadšení pro tohle téma. Jak dlouho už jste členkou **Sokola**?

Do **Sokola** mě babička přivedla v roce 1973. Babička byla sama sokolská cvičitelka, i moje prababička byla sokolka, takže to máme v rodině. Odmalička jsem poslouchala o **Sokole**, o **sokolech**. A tak mě hrozně překvapilo, když jsem zjistila, že je **Sokol** tabu. Sice chodíme do **Sokola**, ale **Sokol** je zakázán, **Sokol** neexistuje. Takže v roce 1985, když jsem byla studentkou trutnovského gymnázia, jsme jeli na exkurzi do Bohdašína a do Končin. Naše profesorky, paní profesorka Dana Kubečková a Květa Máchová, nás zavezly do míst, kde se odehrála velká tragédie za druhé světové války. Bohdašín byl posledním útočištěm parašutisty Jiřího Potůčka, který prchal z Ležáků, kde byl jeho úkryt prozrazen, a našel poslední útočiště na Bohdašíně ve škole, kde vysílal svoji poslední depeši. A potom, když už i tady se ukázalo, že to není bezpečné, tak převedli ještě Potůčka do Končin na usedlost Burdychových, kde byl také odhalen. Odtud on se ještě dokázal prostřílet a naposledy bez bot bos utíkal před gestapem, než přišel o život 2. července u Trnové v Pardubicích.

Vy jste tenkrát v tom roce 1985 byli s gymnáziem přímo se na tom statku Burdychových?

My jsme byli nejdřív u toho Bohdašína, tam mě právě překvapilo, že je tam pamětní deska, která připomíná ten sokolský odboj. Protože v té době to skutečně bylo tabu. Pak jsme se dostali i na Končiny, kde jsme viděli budovu, kde se ukrýval Jiří Potůček, a také pietní místo, kde přišel o život hospodář Antonín Burdych, který prchal před gestapem. A mě to velice zasáhlo. A od té doby jsem si sháněla informace o této události. A když jsme po roce 1989 dostali zpátky sokolský majetek, sokolskou chatu Ježkov u Doubravice kterou založil Karel Ježek, řídicí učitel z Doubravice, který patřil do odbojové skupiny, která právě pomáhala parašutistovi Potůčkovi. A ta chata Ježkov měla být místo, kde byla vysílačka Libuše, kde měla být ukryta. Ale bohužel z Končin už do Doubravice Potůčka nepřevedli, protože byl prozrazen.

To chtělo asi tenkrát i velkou odvahu od vašich třídních profesorek, že vás tam vzaly a že vám tento kus historie ukázaly.

Jedna ta profesorka pocházela ze Strážkovic, což je vedle Rтынě, a druhá ze Rтынě. Takže to byl i jejich osobní prožitek. A tak nám i vyprávěly, jak se jejich rodiče třásli, že budou Bohdašín a Končiny vypáleny tak jako Lidice a Ležáky. Zasáhlo to všechny z nás.

Když jste se rozhodli, že knížku napíšete, sestavíte a vydáte, měli jste nějakou představu o tom, jak by měla vypadat?

My jsme ze začátku měli představu, že sepíšeme vzpomínku na odbojáře z odbojové organizace S21B, což byli právě **sokolové** v Podkrkonoší, kteří pomáhali parašutistovi Potůčkovi. Jenže

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

postupně, když jsme začali víc a víc studovat materiály, tak se před námi otevřela kronika **Sokola** Krčín, kde bylo vypsáno 90 jmen **sokolů**, kteří byli během války nějak perzekvováni. A najednou se před námi otevřely nové obzory. Najednou jsme zjistili, že těch příběhů je daleko víc. A trochu nás to až zaskočilo a pohltilo. Prostě jsme se do toho pustili.

Vy jste se setkali s mnohými pamětníky nebo třeba s příbuznými a rodinami těch, kteří za té druhé světové války zahynuli.

Moje první setkání bylo s dcerou Karla Ježka Jiřinou Jarošovou, kterou jsem potkala před 20 lety a ta mi vyprávěla o svém tatínkovi a vůbec o tom, jaké to bylo, když ho zatkli. Potom s Vlastou Schejbalovou, s manželkou Josefa Schejbala, který byl velitelem té skupiny. A postupně jsme se poznali s dalšími lidmi. S panem Antonínem Burdychem, potomkem rodiny, která měla tu odvahu, že přestože bylo po Ležácích a po Lidicích, dokázali nabídnout střechu nad hlavou parašutistovi. A pak to byli další. Paní Květa Stárková, dcera Jana Sedláčka z Opočna, pan Jaromír Jaro, Vladimír Vokatý a mnoho dalších, kteří nám vyprávěli své vzpomínky. Vyprávěli nám, jak žili po tom, když přišli o své blízké. Jsou to velice emotivní zážitky. Velké lidské osudy a příběhy.

Vy sle nechcete ty lidi stavět na nějaký piedestal. Chcete v té knize ukázat, že to jsou a byli úplně obyčejní a normální lidé.

Přesně tak. My bychom rádi přiblížili jejich život před tím, než se stala ta událost. Než se střetli s tou mocí. Jak žili, jaké měli strasti. A také jak potom žily ty jejich rodiny. Po tom, co o ty své blízké přišly.

Přesto to vše dokázali, když bylo zapotřebí pomáhat.

Je to tak. A my bychom jim rádi složili svůj hold touhle knížkou.

Jsou některé oblasti, kde se vám pátralo trošičku hůř, trochu složitěji?

Nejhorší je Broumov a Trutnov. Protože jsme si teprve uvědomili, že to vlastně byly Sudety. Tam se ty památky na **Sokol** příliš nezachovaly. Pomohl nám archiv v Trutnově, kde jsme našli poměrně dost informací. Kromě mě a Heleny Rezkové, které se zabýváme touto tematikou, nám pomohlo mnoho našich spolupracovníků v sokolských jednotách, kteří pátrali ve svých sokolských kronikách. A poslali nám spoustu důležitých informací, za což jim samozřejmě děkujeme.

Ještě pořád potřebujete doskládat některé ty střípky z oné mozaiky? Mohou pomoci i naši posluchači? Kdyby měli doma dobové fotografie nebo nějaké osobní zkušenosti a zážitky z té doby?

Nebo tip na nějakého pamětníka, kterého jsme ještě nenavštívili. To bychom určitě byly velmi rády. Mohou se obrátit do naší sokolské župy se sídlem v Náchodě.

Je to úžasná, mravenčí práce, než se ta mozaika poskládá. Co vám osobně to přináší, když se probíráte osudy těch lidí?

Co mi to přináší? Přináší mi to poznání, přináší mi to i pokoru vůči těm všem lidem. Je důležité, abychom na tyto události nezapomínali. Protože se říká, že národ je tak velký a tak silný, jak velká

a silná je jeho paměť. Chtěla bych říct, že všichni, kteří za druhé světové války položili svůj život, tak dodrželi ono Tyršovo heslo - v mysli vlast, v srdci smělost, v paži sílu. Oni proměnili své slova v činy.

My moc děkujeme za to, že jste nám tu historii připomněla. A moc se těšíme na jaro, až ta knížka bude hotová, a budeme si ji moci přečíst.

URL| <https://hradec.rozhlas.cz/chci-projevit-uctu-a-zachovat-vzpominky-pro-budouci-generace-uzbude-protektorat-6616952>

Co s rudoarmějcem?

28.12.2017 TV Barrandov str. 18 18:30 Naše zprávy

Alexandra MYNÁŘOVÁ, moderátorka

Co se sochou rudoarmějce? Tuto tradiční otázku řeší v Pardubicích. Podle architektů je sovětský osvoboditel na náměstí Republiky jako pěst na oko a měl by se odstranit.

Petr PŘEVŘÁTIL, moderátor

S tím souhlasí i někteří krajské radní, město se ale postavilo proti, rudoarmějce totiž zatím chtě nechtě chrání peníze z Evropské unie.

Bohuslav ŠTĚPÁNEK, redaktor

Socha rudoarmějce z komunistické éry je v těsné blízkosti historického kostela a zasahuje do výhledu na pardubický zámek a navíc podle historiků neodpovídá skutečnosti. Pionýři tady totiž v Pardubicích rudoarmějce nevívali.

Marta BURIANOVÁ, pamětnice 2. světové války

Kdepak, to my jsme byli **sokolové** a junáci, takže to o pionýru jsme toho ještě moc nevěděli, to až pozdějc.

Milan KOŠAR, architekt

Akademický sochař Malejovský bych řekl že má celou řadu úspěšnějších a zdařilejších plastik, tahle mezi ně zrovna nepatří.

Bohuslav ŠTĚPÁNEK, redaktor

A hlavně Rudá armáda sice do Pardubic přijela jako první, ale nijak tady nebojovala, protože nemusela.

Jan TETŘÍVEK, historik

Pardubice, když tam přišla Rudá armáda, tak už byli prázdné, Němci už z Pardubic z větší části utekli.

Bohuslav ŠTĚPÁNEK, redaktor

Už před pěti lety se její osud řešil, teď se znovu odpůrci sochy rudoarmějce ozvali.

Milan KOŠAR, architekt

Brání vlastně takovému bych řekl významnému pohledu na siluetu zámku.

Bohuslav ŠTĚPÁNEK, redaktor

S tím souhlasí radnice a částečně i Pardubický kraj.

Martin NETOLICKÝ, hejtman Pardubického kraje /ČSSD/

Někteří kolegové se kloní k tomu odstranit, někteří jako já osobně ponechat, protože tento památník patří k naší historii.

Bohuslav ŠTĚPÁNEK, redaktor

Radnice je ale zároveň proti okamžitému odstranění sochy, její okolí totiž spolu s blízkými Tyršovými sady nedávno upravila za evropské peníze.

Jaroslav MENŠÍK, starosta obvodu 1, Pardubice

Muselo by se spočítat jaké náklady se tady vynaložily nazmar a ty by se musely potom vrátit právě Evropské unii.

Bohuslav ŠTĚPÁNEK, redaktor

Nebo by se muselo počkat zhruba tři a půl roku, až uplyne takzvaná lhůta udržitelnosti. Rudoarmějce tak zatím evropské dotace drží nad vodou. Pro Televizi Barrandov - Bohuslav Štěpánek.

Libuše Nachtmannová: Maminka ji po návratu z koncentráku nepoznala

28.12.2017 blesk.cz str. 00 Příběhy

Byla skautka a členka **Sokola**, a protože lidé věděli, že se na ni mohou spolehnout, nabídli jí spolupráci v rámci odbojové organizace Obrana národa. Paní Nachtmannová odbojářům pomáhala hlavně tím, že byla ženou – přenášela vysílačky schované v nákupních taškách mezi bramborami a zeleninou, kam bylo potřeba.

V roce 1919 v Roudnici nad Labem se narodila paní Libuše Nachtmannová, rozená Marianová. Její otec byl českým učitelem, který v době Rakouska-Uherska učil na českých školách v německém pohraničí. Rodina byla vlastenecky zaměřena a paní Libuše byla členkou skauta i **Sokola**. Celá rodina kladla důraz na dobré vzdělání, a proto po absolvování reálného gymnázia pobývala v německé rodině v Liberci, aby si zlepšila jazykové dovednosti. Zároveň se učila francouzsky a později ve Francii také studovala.

V září roku 1938 začala navštěvovat vysokou školu v Praze, obor farmacie. Studovala do roku 1939, poté byly vysoké školy uzavřeny. Události kolem mnichovské konference prožila částečně v rodné Roudnici nad Labem a částečně v Praze. Přestože byl mnichovskou dohodou rozbit historický svazek českých zemí, stále zde trvalo určité spojení s první republikou. Když se v září paní Libuše zapisovala ke studiu na vysokou školu, mohli studium zahájit její spolužáci židovského původu. Dokončit akademický rok už ale nemohli.

V odboji

Po uzavření všech vysokých škol pracovala v Praze v německé firmě. Díky svému členství v **Sokolu** a skautu byla už od roku 1939 přizvána do odbojové skupiny Obrana národa. Zakladatelem byla československá armáda. Úkolem paní Libuše bylo zajišťovat přesuny vysílaček a radiotelegrafistů na nová místa. Zároveň doprovázela odbojáře na útěku z protektorátu. "Ti muži bydleli ilegálně v rodinách, ale nemohli tam být dlouho, protože neznali nájemníky v tom činžáku.

XVI.
VŠESOKOLSKÝ
SLET 2018

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

Třeba by je někdo udal. Tak my ženy, děvčata, jsme je po pár večerech převáděly do jiné rodiny," vypráví paní Libuše.

V říjnu roku 1941 byla pamětnice zatčena. Postupně byli odhaleni členové odbojové organizace. "Při převážení vysílačky mě nechtyli. Někdo mě musel jmenovat. Při výslechu věděli, co jsem dělala. Ale co chtěli vědět – jména. Další jména. Byli jsme ale instruováni, že máme kecat. Čili vymyslet si lidi. Tak jsem si je vymyslela," vzpomíná paní Libuše. Po výsleších gestapa byla bez soudu v listopadu 1941 poslána do koncentračního tábora Ravensbrück, kde byla vězněna až do konce druhé světové války. Tábor byl určen pro ženy, které pracovaly pro frontu, vyráběly výbavu a oblečení pro německé vojáky.

Paní Libuše nejprve pracovala, kde bylo potřeba. Odklízela sněh, skládala přivezené bedny s jídlem. Později byla přiřazena na trvalou práci do továrny, kde se šily slaměné boty pro hlídky v Rusku a důstojnické kožichy, které se nejspíš šily z ukradených kožichů Židů – často byly zakrvácené. Ženy pracovaly týden v noci a týden ve dne. Za noční směnu musely ušít dva páry bot a tři kožichy. K jídlu dostávaly zeleninovou polévku s tuřínem a brambory, které byly často shnilé.

V Ravensbrücku bylo vězněno 130 000 lidí, z toho 92 000 zahynulo, hlavně na tyfus. V táboře se ale také popravovalo a prováděly se zde i pokusy na lidech. Polky, na kterých byly prováděny pokusy, byly spoluvězeňkyněmi nazývány „králíčky“. Byla na nich testována nová antibiotika. Němečtí „lékaři“ na nich simulovali zranění vojáka na frontě (nařízli jim stehna a lýtka, dali do ran střepy, špinu a podobně a pak rány sešili). A pak půlku dívek léčili antibiotiky, ty se uzdravily.

Útěk z Ravensbrücku

Paní Libuše absolvovala také takzvaný pochod smrti, z něj se jí podařilo s několika přítelkyněmi utéct. Ke konci války už vězeňkyně nedostávaly pruhované vězeňské oblečení, ale civilní šaty označené bílým křížem. Ženy se na útěk připravily, kříže si udělaly jen zubní pastou, kterou poté odrolily. Nejprve šly k Američanům, ale jelikož byl Ravensbrück v ruské okupační zóně, nepřijali je. Potom odešly k Rusům. Kvůli tyfu, proti kterému byla ale Němci přeočkována, byla paní Libuše držena v karanténě a domů se vrátila v červnu 1945.

Když přijela zpátky do Roudnice, na nádraží ji maminka nepoznala, tak ji koncentrační tábor zničil. "Tak maminka tam stála na nádraží, věděla, že přijedu tím rychlíkem, to už jezdily normálně podle jízdního řádu, když my jsme se vraceli. A maminka stála. A já jdu. Maminka se dívá skrz mne – nepoznala mě. Tak jsem se otočila a šla jsem ještě jednou. Maminka pořád koukala k tomu vlaku, kdy z něj vyjdu. No tak mně nic jiného nezbylo, já jsem se musela přihlásit. Řekla jsem: Mami, ty mě nevidíš?"

Po válce se paní Libuše provdala za svého přítele z mládí a narodil se jim syn. Dostudovala farmacii a od roku 1949 až do důchodu pracovala ve Výzkumném ústavu rostlinné výroby v Praze-Ruzyni. Ani po válce nevstoupila do KSČ. Libuše Nachtmannová je členkou Mezinárodního výboru koncentračního tábora Ravensbrück a Sdružení osvobozených politických vězňů. „Životní zásada... Zůstat morální! Nenechat se koupit, nenechat se prodat. Zůstat svůj. I v tom koncentráku

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

některé kolaborovaly, ale musím říct, že Češky ne. Konečně, upřímně řečeno, my Češky jsme vždycky držely pohromadě," dodává ke svému příběhu.

Paměť národa v prostorách pod bývalým pomníkem Stalina v Praze chce otevřít výstavu ke 100. výročí republiky. Post Bellum vyhláší veřejnou celonárodní sbírku na webu www.nastalina.cz. Aby výstava mohla být otevřena, potřebuje vybrat 10 milionů korun. Pomozte i vy, a podpořte tak vznik výstavy ke 100. výročí republiky.

URL| <http://www.blesk.cz/clanek/513069/libuse-nachtmannova-maminka-ji-po-navratu-z-koncentraku-nepoznala>

Životní styl T. G. M.: skromnost a pohyb

28.12.2017 Lidové noviny str. 03

PAVEL FABINI

Podle Masaryka je hlavní kvalitní bydlení, střídavá strava a cvičení

Tehdy v Bratislavě při prohlídce vysokoškolského internátu překvapila mne osmdesátánicková pružná mladistvost. Vylezl si po příkrých schůdcích na nejvyšší plošnou stříšku a podotýkal při tom, že se dívá na vše nejraději z vysoké perspektivy,“ vzpomínal literární historik Albert Pražák na skvělou Masarykovu kondici z počátku 30. let. Ten už měl sice za sebou několik vážnějších zdravotních komplikací, nicméně okolí stále udivovala jeho jasná mysl a na vysoký věk neobvyklá svěžest. K nim přispěl Masarykův svébytný životní styl, který si vybudoval už koncem 19. století.

V té době svým studentům kladl na srdce, že kultura bydlení je „velmi důležitá věc“, stejně jako otázka, co a v jakém množství jedí a pije. Podstatné podle něj bylo také nakládání s volným časem – to mělo nejvíce odrážet vzdělanost a charakter člověka. Posluchačům svých přednášek vštěpoval, že nezávislost získají pouze omezením potřeb. Právě skromnost a účelnost se staly charakteristickými znaky i jeho každodenního života.

Byt vždy o čtyřech pokojích

Od sňatku s Charlottou až do svého zvolení prezidentem Masaryk obýval nájemní byty. V Praze a na předměstích jich během čtyř desítek let rodina vystřídala deset, nejvíce let strávili na Malé Straně. Úroveň bydlení často nebývala právě ideální. Některé byty nedisponovaly vlastní koupelnou, dokonce ani vodovodem, takže se pro vodu muselo k pumpě, jindy chyběla kuchyň. Světlo zajišťovaly petrolejky.

S rostoucím platem ale i tyto nepříjemnosti odezněly. V polovině 90. let Masarykovi žili v bytě v Thunovské ulici, kde byl vodovod a osvětlení zajišťoval plyn. Tato novinka ale přichystala tehdy již šestičlenné rodině v roce 1905 krušnou chvíli. Plyn začal během noci unikat z poškozeného potrubí a rodinu zachránilo jedno z dětí, které naštěstí otevřelo okna. Byty vždy sestávaly ze čtyř místností. Z tohoto požadavku Masaryk nikdy neslevil. V jednom z pokojů – často největším – si zřídil pracovnu, kde trávil většinu aktivního dne. Vedle knihovny tu měl i svůj archiv, nazývaný

„holubník“, v němž shromažďoval i informace o svých odpůrcích. Z knihovny shlížely busty antických filozofů – Sókrata, Platóna a Aristotela.

Srdcem domova bývala u Masaryků jídelna, později salon. Zde se scházela celá rodina a trávila tu společně volný čas zpěvem, hrami a vyprávěním. Jednalo se o nejreprezentativnější místnost, kde se také přijímaly nedělní návštěvy. Zdi zdobila díla Masarykova přítele Hanuše Schwaigra. Později přibyl i obraz od Jožky Uprky nebo Masarykův portrét od Maxe Švabinského.

Jeden z návštěvníků později vzpomínal, že u Masaryků bylo „zařízení bytu prosté, ale účelné, nábytek jednoduchý, ale ne úplně jednotný“. Přesto jej překvapilo, že měli pouze jedny sklenky, „obyčejné odlivky (...) a do těch se nalévala káva, víno, voda a čaj“. I to bylo odrazem Masarykova životního stylu a důrazu na skromnost, který se promítl i do rodinné kultury stravování.

Do restaurací chodíval Masaryk velmi zřídka, a tak společné obědy i večeře měly v rodině pevně stanovený čas a řád. Alice Masaryková ve vzpomínkách popisuje situaci, kdy starší syn přišel ke stolu bez límce a vázanky. „Co to, Herberte! Jdi a vrať se oblečen – límec, manžety!“ vyhrkl otec. Za chvíli byl syn zpět – na krku měl sice škrobený límec a na zápěstí manžety zavěšené na provázku, zato košile a vesta chyběly. Otec na něj přísně pohlédl, ale byl do té míry překvapen, že mu výtky strnula na rtech, jež přešly v úsměv.“

Jedlo se skromně, o to větší důraz se však kladl na kvalitu. Masaryk dbal i na střídmost. Vzdělaný člověk podle něj má přemýšlet o dietě a jídla jíst jen tolik, aby ukojil přirozený hlad. I podle některých jeho přátel byl Masarykův vztah k jídlu téměř utilitární: potřeba jíst jej někdy prý dokonce obtěžovala. Již citovaný Albert Pražák vzpomínal, že také obědy s hosty byly u Masaryků jednoduché: „Polévka a maso s příkrmem; čajové odpoledne o čaji s citronem a nakrájeným a namazaným chlebem“, protože „jídlo bylo něco zcela mimochodného, rozhovor byl hlavním cílem“.

Ve zdravém těle zdravý duch

K důležitým aspektům Masarykova životního stylu vždy patřil kladný vztah ke sportu. Ještě v pokročilém stáří se svěřil, že každý den zahajuje koupelí ve studené vodě, „pak sokoluju – mám na to svůj vlastní systém. Denně hodinu až dvě chodím nebo si vyjedu.“ Na koni jezdil až od roku 1915, zato aktivním členem **Sokola** se stal už v 80. letech 19. století a postupně se „sokolování“ věnovala celá rodina. Podobně i procházky do přírody praktikoval od mládí. Pravidlem se staly za letních prázdnin, které rodina trávila zprvu na Moravě, později v Potštejně a na Slovensku v Bystřičce u Martina. Tam se Masaryk oddával rybaření a zkusil si také lov. Puškou skolil medvěda, který místním pastevcům napadal ovce. Jak dcera Alice zaznamenala, „kůži dali vydělat a milý medvěd ležel po léta v otcově pracovně a zahříval podlahu i naše nohy“. Cyklistiku, kterou mu doporučoval Jan Herben, zpočátku odmítal, nelíbila se mu prý „figura na kole“. Ale došlo nakonec i na ni. V létě 1904 politik František Drtina vzkazoval Herbenovi, že „Tégé bydlí v Dobrušce a jezdí na kole“. Masaryk si bicykl nakonec oblíbil a na vyjížďky vyrážel vždy časně zrána před prací. Do povědomí ovšem vstoupil spíš jako skvělý jezdec na svém oblíbeném koni Hektorovi.

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

Z letní scény v Polné bude moderní multifunkční amfiteátr. Radnice kupuje celý prostor od Sokolů

27.12.2017 ČRo - vysocina.cz str. 00 zpravy

Daniel Zach, Milan Kopecký

Polná chce přestavět letní scénu na multifunkční amfiteátr. Do dvou let plánuje podle starosty Jindřicha Skočdopole začít s velkými úpravami. Celý prostor ale nejprve musí radnice koupit, aktuálně patří místnímu **Sokolu**.

Návštěvníci polenské letní scény v případě nepříznivého počasí stojí v blátě. Nevyhovující je také tribuna. Město si prostor dlouhodobě pronajímá od místních **Sokolů** a platí za to 50 tisíc ročně. Zastupitelstvo se ale rozhodlo, že celý areál od **Sokolů** koupí. Částku 2,5 milionu korun hodlají splácet dva roky. Po té době začnou s plánovanými úpravami. „Víceúčelový, pro kulturu, pro méně náročný sport, setkávání občanů a regionu. Nadneseně to bude takový malý Heulos,“ řekl Českému rozhlasu starosta Polné Jindřich Skočdopole. Příklad areál k jihlavskému parku vedle zoologické zahrady.

URL| http://www.rozhlas.cz/_zprava/1777449

Pražské bazény kontrolují kvalitu vody třikrát denně

27.12.2017 Metro str. 12 Volný čas

ADÉLA MAREDOVÁ

Pramen z Petřína i čištění ozonem.

Chemické hodnoty v každém bazénu jsou kolísavé v závislosti na počtu návštěvníků, ale i jejich osobní hygieně, systému dávkování dezinfekce a teplotě vody. „Zcela zásadní je důsledná očista návštěvníků před vstupem do bazénu. Především osprchování se bez plavek za použití mýdla nebo sprchového gelu,“ říká Jan Jarolímek, ředitel Hygienické stanice hlavního města Prahy.

Voda se udržuje nejen přidáváním chloru, ale také ji lze dezinfikovat pomocí ozonu a UV lampou. „Ozon, kromě toho, že přímo likviduje patogenní mikroorganismy, oxiduje organické látky vnesené do vody návštěvníky, a brání tak vzniku nežádoucích vedlejších produktů chlorové dezinfekce,“ připomíná Jan Jarolímek. Ozonizaci používají například v SK Motorletu Radlice a v Aquapalace Praha. UV lampa ničí řasy, plísňe, viry, kvasinky i další bakterie ve vodě. Používají ji například v hotelu Olšanka nebo Tyršově domě **České obce sokolské** na Újezdě, kde navíc používají pramenitou vodu z Petřína. „I někteří návštěvníci poznají, že máme trochu jinou vodu. Neustále tu totiž protéká,“ doplňuje Zdeněk Bartůnek z **České obce sokolské**.

Trochu jiný postup pro udržení kvality vody mají v Hloubětíně, kde je bazén se slanou vodou. Pro úpravu vody používají čištění pískovými, vzduchovými a chemickými filtry a přírodní mořskou sůl přidávají pomocí australské technologie. Slaná voda v Hloubětíně má díky koncentraci 0,5 procenta i přirozené antiseptické účinky. Pro zajímavost: moře má salinitu od 2 do 3,5 procenta. Čtyřfázové čištění pomocí chloru, ultrafialové lampy, ozonu a pískových filtrů mají také na Jedenáctce. Koupaliště měří kvalitu vody i častěji, než předepisuje vyhláška, vždy podle typu bazénu. Odlišuje se totiž plavecký a koupelový bazén, proto se četnost měření může lehce lišit.

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

„Pro takzvané koupelové bazény, kde je teplota vody nad 28 stupňů, platí přísnější pravidla pro četnost sledování mikrobiologických ukazatelů než pro plavecké bazény s nižší teplotou vody,“ vysvětluje Jan Jarolímek. Například obsluha strojovny minimálně dvakrát denně kontroluje ručním měřením, zda jsou dodrženy všechny limity v bazénu na Výstavišti v Holešovicích. Podobně je tomu i v Radlicích, kde provádí technologická obsluha bazénu měření třikrát denně. „Navíc vzorky bazénu odebírá společnost Ekologická laboratoř PEAL jednou měsíčně z bazénu a vzorky z vířivky dvakrát měsíčně. Hygienická stanice hl. m. Prahy dělá ročně dvě až tři namátková měření,“ uvádí Renata Plasová, zástupkyně ředitele areálu a vedoucí provozu SK Motorlet v Radlicích. Čtyřikrát denně kontrolují vodu v bazénech na Strahově a ve všech bazénech Aquacentra Šutka. „Zkrácené měření podle vyhlášky probíhá minimálně každé čtyři hodiny a jedenkrát za týden probíhá měření včetně mikrobiologie. Dozor nad vodou se udržuje 24 hodin denně,“ říká Tomáš Dufek z Aquapalace Praha. V hotelu Olšanka měří kvalitu vody dokonce pětkrát denně.

Regionalni mutace| Metro - Praha

Rozhovor s Pavlínou Špatenkovou

27.12.2017 ČRo Hradec Králové str. 01 08:35 Host ve studiu

moderátor

Je pět minut po půl deváté a naším hostem v Dobrém ránu Českého rozhlasu Hradec Králové je dnes Pavlína Špatenková ze Dvora Králové nad Labem, musíme říct taky sokolka a župní vzdělavatelka, která má teď na starost tedy hlavně novou knihu o historii **Sokola** ve Dvoře Králové nad Labem za druhé světové války. Tak by mě zajímalo, kdy má vyjít ta knížka a jak se vlastně na takové knížce pracuje? Paní Špatenková, dobrý den, dobré ráno.

Pavlína ŠPATENKOVÁ, sokolka, župní vzdělavatelka

Dobré ráno, dobrý den všem.

moderátor

Vítám vás. Tak jak jste daleko, už se ta vaše kniha rýsuje alespoň trochu?

Pavlína ŠPATENKOVÁ, sokolka, župní vzdělavatelka

Já bych chtěla jenom upravit, že to není historie odboje **Sokola** ve Dvoře Králové nad Labem, ale je to historie sokolského odboje v župě podkrkonošské Jiráskově, která zabírá vlastně okres Trutnov, okres Náchod, ještě vlastně se to sahá až do Opočna, protože Opočno v té době také patřilo ještě do župy podkrkonošské, takže je to poměrně širší záležitost.

moderátor

Dobře. No a tak jak jste daleko teď?

Pavλίna ŠPATENKOVÁ, sokolka, župní vzdělavatelka

Jak jsme daleko? Jsme v kontaktu s různými pamětníky, zpovídáme je, navštěvujeme je, dozvídáme se spoustu zajímavých informací a chtěli bychom, aby někdy během jara ta knížka přišla na svět, aby se jí všichni ti pamětníci, kterým je hodně i k 90 letům, dožili, dočkali.

moderátor

Hm, to je možná i ta velká inspirace, proč se vlastně tomuto tématu věnujete, že těch lidí prostě ubývá a vy byste jim možná chtěli jaksi splatit ten dluh.

Pavλίna ŠPATENKOVÁ, sokolka, župní vzdělavatelka

Ano, ano, to, řekl jste to přesně, chtěli bychom jim splatit dluh, který jim dlužíme vlastně, protože po roce 45 se začaly sbírat informace o odbojářích, ale po roce 48 byl **Sokol** tabu, takže se to nestihlo. V roce 68 sice **Sokol** byl znovu obnoven, ale zase se to nestihlo a po roce 89 na to nebyl nijak čas, protože se sháněl sokolský majetek, navracel se majetek a vlastně až v současné době se začínáme věnovat už sice pozdě, ale prostě snad to ještě napravíme.

moderátor

Já jsem říkal na začátku, že vy sama jste taky sokolka, paní Špatenková, tak se nemůžu nezeptat na to vaše jaksi osobní nadšení pro tohle to téma, taky na to, jak dlouho už jste vlastně členkou **Sokola**, jestli si vzpomenete.

Pavλίna ŠPATENKOVÁ, sokolka, župní vzdělavatelka

Do **Sokola** mě babička přivedla v roce 73. Babička sama sokolská cvičitelka, vlastně i moje prababička byla sokolka, takže my to máme hodně v rodině. A odmalička jsem teda poslouchala o **Sokole**, o **sokolech** a takže mě hrozně překvapilo, když jsme, taky jsem věděla, že **Sokol** je tabu, že sice chodíme do **Sokola**, ale **Sokol** je zakázán, že **Sokol** neexistuje, a takže v roce 85, když jsem byla studentkou trutnovského gymnázia, tak jsme jeli na exkurzi do Bohdašína a do Končin. Naše profesorky, paní profesorka Dana Kubečková a Květa Máchová, nás zavezly do míst, kde se odehrála velká tragédie za druhé světové války, kdy vlastně Bohdašín byl posledním útočištěm parašutisty Jiřího Potůčka, který prchal z Ležáků, které, kde bylo jeho místo, ten úkryt už prozrazen, a našel poslední útočiště na Bohdašíně ve škole, kde vysílal svoji poslední depeši a potom vlastně, když už i tady se ukázalo, že to není bezpečné, tak převedli ještě Potůčka do Končin na usedlost Burdychových, kde také byl odhalen a odkud on se ještě dokázal prostřílet

a ještě naposledy bez bot bos utíkal před gestapem, než přišel o život 2. července u Trnové v Pardubicích.

moderátor

Hm, takže vy jste tenkrát v tom roce 85 tedy s gymnáziem byli přímo se podívat na tom statku Burdychových?

Pavλίna ŠPATENKOVÁ, sokolka, župní vzdělavatelka

My jsme byli, byli jsme nejdřív u toho Bohdašína, tam právě mě překvapilo, že tam je pamětní deska, na které je napsáno, že sokolský pracovník Ladislav Satran, že prostě se ten sokolský odboj tam připomínal, protože v té době to skutečně bylo tabu. Pak jsme se dostali i na Končiny, kde jsme teda viděli tu budovu, kde se ukrýval Jiří Potůček, a také pietní místo, kde vlastně přišel o život hospodář Antonín Burdych, který vlastně prchal před gestapem. A tak mě to velice zasáhlo a od té doby jsem si sháněla informace o této události a vlastně pak další bylo, když jsme po roce 89 dostali nazpátky sokolský majetek, sokolskou chatu Ježkov u Doubravice, kde vlastně tuto chatu založil Karel Ježek, řídicí učitel z Doubravice, který patřil do odbojové skupiny, která právě pomáhala parašutistovi Potůčkovi a ta chata Ježkov měla být místo, kde byla vysílačka Libuše, kde měla být ukryta, ale bohužel z Končin už do Doubravice Potůčka nepřevedli, protože byl prozrazen.

moderátor

Hm, no jste do toho zapálená, samozřejmě to je na vás vidět, já to z vás i cítím, že prostě jste pro tenhle ten historický příběh zapálená. To chtělo asi možná i tenkrát velkou odvahu od vašich třídních profesorek, že, že vás tam vzaly a že vám tuhle tu, tenhle ten kus historie vlastně ukázaly, vidíte.

Pavλίna ŠPATENKOVÁ, sokolka, župní vzdělavatelka

Oni, oni ty profesorky pocházely jedna ze Strážkovic, což je hned vedle Rtně, a druhá ze Rtně, takže vlastně to byl i jejich osobní prožitek, a to i jak nám to předaly nebo jak nám vyprávěly, jak se vlastně jejich rodiče třásli, že bude Bohdašín a Končiny vypálen tak jako Lidice a Ležáky, tak to prostě zasáhlo všechny z nás určitě.

moderátor

Tak já jenom připomenu, že našim hostem je dnes Pavλίna Špatenková ze Dvora Králové nad Labem a my si budeme za chvíli v Dobrém ránu povídat dál.

moderátor

Za minutu bude tři čtvrtě na devět. Hostem dnešního Dobrého rána je Pavlína Špatenková ze Dvora Králové nad Labem, která je od malička, znovu to musím připomenout, členkou sokolské organizace, působí jako župní vzdělavatelka a teď tedy pracuje taky na nové knize o sokolském odboji na župě podkrkonošské Jiráskově, jak jste říkala, paní Špatenková. No, když jste se tedy rozhodli, že takovou knížku vydáte, napíšete, sestavíte, tak měli jste nějakou představu dopředu o tom, jak by měla vypadat?

Pavlína ŠPATENKOVÁ, sokolka, župní vzdělavatelka

No my jsme ze začátku vlastně měli představu, že sepíšeme jakoby vzpomínku na odbojáře z odbojové organizace S21B, což byli právě **sokolové** v Podkrkonoší, kteří pomáhali parašutistům, parašutistovi Potůčkovi, jenomže postupně, když jsme začali víc a víc studovat materiály, tak se před námi otevřela kronika **Sokola** Krčín, kde bylo vypsáno 90 jmen **sokolů**, kteří během té války byli nějak perzekvováni a najednou se před námi otevřely nové obzory, najednou jsme zjistili, že těch příběhů je daleko víc a trošku nás to až zaskočilo a pohltilo a prostě jsme se do toho pustili.

moderátor

Vy jste se určitě taky setkali s mnohými pamětníky nebo třeba s příbuznými a rodinami těch, kteří třeba za té druhé světové války zahynuli, tak s kým všim jste se potkali?

Pavlína ŠPATENKOVÁ, sokolka, župní vzdělavatelka

Tak moje první setkání bylo s dcerou Karla Ježka Jiřinou Jarošovou, kterou vlastně jsem potkala už před 20 lety a která mi vyprávěla o svém tatínkovi a vůbec o tom, jaké to bylo, když vlastně ho zatkli. Potom s Vlastou Schejbalovou, s manželkou Josefa Schejbala, který byl velitelem té skupiny. A to bylo vlastně už před těmi nějakými, v roce 2000 nebo 2002, no a teď postupně jsme se poznali s dalšími lidmi, s panem Antonínem Burdychem, potomkem vlastně té rodiny, která měla tu odvalu, že přesto, že už bylo po Ležácích, po Lidicích, dokázali nabídnout střechu nad hlavou parašutistovi. No a pak to byli další, byla to paní Květa Stárková, dcera Jana Sedláčka z Opočna, byli to, byl to pan Jaromír Jaro, byl to Vladimír Vokatý a mnoho dalších, kteří nám vyprávěli své vzpomínky, vyprávěli nám to, jak žili po tom, když vlastně přišli o své blízké, jsou to velice emotivní zážitky.

moderátor

Hm, hm, velké lidské osudy a příběhy.

Pavlína ŠPATENKOVÁ, sokolka, župní vzdělavatelka

Velké lidské osudy, ano.

moderátor

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

Ale vy nechcete ty lidi vlastně stavět na nějaký ten piedestal, ale chcete ukázat vlastně i v té knize, že to jsou nebo byli úplně obyčejní normální lidé.

Pavλίna ŠPATENKOVÁ, sokolka, župní vzdělavatelka

Přesně tak. My bychom rádi přiblížili jejich život před tím, než se stala ta událost nebo než, než byli nějak, se střetli s tou mocí, a jak žili, jak, jaké měli strasti, starosti a také potom jak žily ty jejich rodiny, po tom, co vlastně o ty své blízké přišly.

moderátor

Přesto to ale určitě byli obrovští a velcí hrdinové, protože tenkrát musela být ve společnosti nebo musel být ve společnosti ohromný strach, si myslím, a přesto tedy dokázali, když bylo potřeba pomáhat.

Pavλίna ŠPATENKOVÁ, sokolka, župní vzdělavatelka

Je to tak. A my bychom rádi jim složili svůj hold touhle knížkou.

moderátor

Jsou třeba některé oblasti, kde se vám jaksí pátralo trošičku hůř, trochu složitěji?

Pavλίna ŠPATENKOVÁ, sokolka, župní vzdělavatelka

Nejhorší to je Broumov a Trutnov, protože jsme si teprve uvědomili, že to vlastně byly Sudety a že teda tam ty památky na ten **Sokol** se příliš nezachovaly. Pomohl nám archiv v Trutnově, kde jsme teda našli poměrně dost informací, no a kromě mě a Heleny Rezkové, které se zabýváme touto tematikou, nám pomohlo mnoho našich spolupracovníků v sokolských jednotách, kteří pátrali ve svých sokolských kronikách a poslali nám spoustu důležitých informací, za což jim samozřejmě děkujeme.

moderátor

A ještě pořád potřebujete doskládat některé ty střípky z té mozaiky? Tak mě napadá, co třeba naši posluchači, kteří by třeba, já nevím, měli doma, já nevím, dobové fotografie nebo taky nějaké osobní zkušenosti a zážitky z té doby.

Pavλίna ŠPATENKOVÁ, sokolka, župní vzdělavatelka

Nebo tip na nějakého pamětníka, kterého jsme ještě třeba nenavštívili, to bychom určitě byly velmi rády.

moderátor

Tak, výborně, tak se na vás asi můžou obrátit do vaší sokolské župy ve Dvoře Králové nad Labem.

Pavλίna ŠPATENKOVÁ, sokolka, župní vzdělavatelka

Ano. Ne, župa je sídlo v Náchodě.

moderátor

V Náchodě, v Náchodě. No, je to práce úžasná, mravenčí práce, než se ta mozaika poskládá, co vás na tom nejvíc baví a co vám to všechno vlastně osobně přináší, když se probíráte vlastně těmi osudy lidí?

Pavλίna ŠPATENKOVÁ, sokolka, župní vzdělavatelka

Co mi to přináší? Přináší mi to poznání, přináší mi to i určitě pokoru vůči těm všem lidem. Nevím, jak bych to ještě ...

moderátor

Také je určitě důležité, aby si, jste si nejenom vy pamatovali, ale my všichni, abychom na tyhle ty události nezapomínali, protože se říká, že národ je tak velký a tak silný, kam sahá anebo jak velká, jak silná je jeho paměť, takže, takže to je, určitě to podtrhujete, paní Pavlíno.

Pavλίna ŠPATENKOVÁ, sokolka, župní vzdělavatelka

Určitě, určitě a určitě bych chtěla říct, že všichni ti, kteří za té druhé světové války položili svůj život, tak že vlastně dodrželi úplně to heslo Tyršovo - v mysli vlast, v srdci smělost, v paži sílu, takže to jako určitě oni proměnili ty své slova v činy.

moderátor

Říká Pavλίna Špatenková, autorka nové knihy, kterou jsme vám dnes představili, tedy o sokolském odboji na župě podkrkonošské Jiráskově. Já vám moc děkuju za to, že jste nám tu historii taky tak trošičku připomněla dnes v Dobrém ránu Českého rozhlasu Hradec Králové a moc se těšíme tedy na jaro, jak jste říkala, až ta knížka, až bude hotová, až vyjde, až si jí budeme moci přečíst.

Pavλίna ŠPATENKOVÁ, sokolka, župní vzdělavatelka

Děkuju za pozvání.

moderátor

Na shledanou.

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

Pavλίna ŠPATENKOVÁ, sokolka, župní vzdělavatelka

Na shledanou.

Dačice podpoří spolky pracující s dětmi a mládeží

27.12.2017 Jindřichohradecký deník str. 03 Jindřichohradecko - Jižní Čechy

(jop)

Dačice – Město Dačice tradičně podporuje především sportovní spolky nejen nepeněžně, ale především jim nabízí bohatou grantovou nabídku.

V rámci jednoletých příspěvků bylo v letošním roce 27 spolkům rozděleno 360 tisíc korun, ve víceletých grantech pak bylo rozděleno více než 1,1 milionu korun mezi 10 spolků. Na svém posledním zasedání dačičtí zastupitelé podpořili sportování dětí a mládeže a schválili dar Tělovýchovné jednotě Centropen ve výši 227 tisíc korun. Navíc čtyři organizace, které pracují s dětmi a mládeží, již byly obdarovány v září. Katolický dům dostal 24 tisíc korun, 41 tisíc korun byl přidělen Tělocvičné jednotě **Sokol**, 37 tisíc korun dostalo DM studio – mažoretky a 22 tisíc korun šlo do Velkého Pěčína pro Tělovýchovnou jednotu.

„Jsem přesvědčený, že právě podpora dětí při jejich volnočasových aktivitách se městu bohatě vrátí,“ míní starosta Karel Macků.

Region| Jižní Čechy